

[Christmas Møller.]

mener, at man har Lov til ved denne Lejlighed at sige, at ikke blot den Side af Problemet burde tages op; man burde endvidere maaske sige, at det er underligt, at det danske Landbrug, saa dygtigt det organisatorisk har været, aldrig har kunnet klare Hjemmemarkedsproblemet med den lønnende Pris, Landbruget havde Krav paa. Ogsaa paa dette Omraade mener jeg, man kan pege paa Mangler og Fejl i tidligere Tid. Men der er for mig ikke den fjerneste Tvivl om, at det, naar man ser paa det principielt dristige, man har vovet gennem disse Aar paa adskillige Omraader, og naar man ser paa hele Udviklingen, maa være en Samfundsopgave at drage Omsorg for, at Landbruget, hvad der ikke er sket, i Henseende til dets Pris følger med i denne Udvikling, fordi Landbrugserhvervets gunstige Stilling er Tappen for hele den danske Økonomi. Jeg for mit Vedkommende — det vil jeg gerne føje til disse Bemærkninger — nærer ikke den fjerneste Tvivl om, at den Udvikling, vi er inde i, den fortsatte Udvikling af øget Teknik og Mekanik kun kan betyde en eneste Ting, at der produktionsmæssigt skal blive mere, at der produktionsmæssigt altsaa ogsaa skal blive mere til Fordeling til den hele Befolkning, og at dette i den Forstand kun kan betyde, at Leveniveauet skal hæves i Verden og altsaa ogsaa i vort Land. Men det, der maa være Opgaven, det, der maa være Maalet for den nærmeste Tid, er at drage Omsorg for, at Fordelingen bliver bedre, saaledes at den ulige Fordeling ikke skaber den Standsning i Produktionen og i Arbejdet rundt omkring, som skaber den voldsomme Arbejdsløshed.

Det Lovforslag, vi behandler, og de Ændringsforslag, der er stillet, vedrører tre Problemer: Spørgsmaalet om Foranstaltninger af valutariske Grunde, Spørgsmaalet om det handelspolitiske, som man maa have Lovforanstaltninger vedrørende, og Spørgsmaalet om Beskæftigelsespolitikken i Landet. I ganske særlig Grad har man jo fra det ærede Medlem Hr. Hauges Side og ogsaa fra anden Side givet Udtryk for, at den Lov, vi nu har haft i 5 Aar, og den Valutalov, man staar over for at forny, skyldes det, at af valutariske Grunde er det nødvendigt at have den. Det Spørgsmaal melder sig da: Har det ærede Medlem, har Regeringspartierne Ret, naar de hævder det Synspunkt, at det er nødvendigt af Hensyn til Landets Valuta at have Importbegrænsning, saaledes som vi har den her? Lad mig,

inden jeg gaar videre i dette, straks sige, at jeg mener, vor Stilling er den, at vi maa holde os til Sterling. Jeg mener endvidere at kunne sige det paa den Maade, at større Lande end vort holder sig til den; de andre nordiske Lande gør det, ja, selv Frankrig og De forenede Stater har for faa Maanedes siden afsluttet en Aftale, kan man sige, med Englands Bank, det vil i dette Forhold sige med England, om en Følgenad af Franc, Dollar og Sterling, som i Virkeligheden betød, at Sterling genvandt sin gamle Verdensposition, saa jeg synes nu ikke, Selskabet er saa ringe — hvis vi kunde hævde os i andre Henseender over for det, kunde det jo nok gaa an. Altsaa, min Opfattelse er den, at vi maa holde os til Sterling. Det vilde være helt urimeligt, om man mente, at der ved et stigende Prisniveau i Verden var nogen Fordel ved en faldende Valuta. Man kan diskutere, hvad der kan ske i et faldende Prisniveau, og man kan jo ogsaa sige, at Lykken var bedre end den højtærede Udenrigsministers Forstand i 1933. Men man vil ikke kunne bestride, at det med et stigende Prisniveau i Verden ikke er muligt at se Forstanden i at tale om Fordelen ved en faldende Valuta. Vi vil ikke medvirke til en saadan, vi vil modvirke den og mener, at en faldende Valuta ikke har noget med dansk Økonomis virkelige Interesse at gøre. Men Problemet er, om den nuværende Importregulering og det nuværende Valutaattestsystem har noget med Valutaen at gøre. Hvad vi har set i de fem Aar, disse Foranstaltninger har bestaaet, tyder ikke derpaa. De ærede Medlemmer Hr. Fibiger og Hr. Prieme og jeg har i vore Udtalelser i Betænkningen angivet Udviklingen siden 1901 i Danmarks Handelsbalanceunderskud. Vi lærer deraf, at bortset fra Underskuddene i 1919 og 1920, som naturligvis havde valutarisk Indflydelse, har Underskuddene paa Handelsbalancen ikke haft nogen Indflydelse paa dansk Valutas Stilling. Da den danske Krone arbejdede sig op ved den Valutalov, som blev givet i 1924, til Guldpariteten, var Underskuddene paa Handelsbalancen i Aarene 1924—26 henholdsvis 212, 122 og 103 Mill. Kr. I 1932—36 har vi ikke haft Underskud paa Handelsbalancen — bortset fra 1932, og det var efter mit Skøn af ganske andre Grunde; idet det var et saa overordentlig daarligt økonomisk Aar, at der ikke blev brugt noget —, som mærkbart afveg fra tidligere.

Det, de Herrer da skylder Bevis for, er, at man er nødt til at have Valutaattest-